

Csák Gyöngyi
A barátságról

Tükröm-tükröm

*Ezerszínű ősz
tálcáját nyújtja: fáradt
kaviccsal traktál.*

* * *

*Vörös folyadék
átlátszó poharunkban:
vérszomjas este.*

* * *

*Szorongásai
kíméletlenül
meakulpáznak nekem.*

* * *

*Mint borzongást a
kezdet kapuján őriz:
minden mondatot.*

Egy darabig még

*Történetünk kódolva
talán az első közös
pillanattól fogva*

*Kiderül-e valamikor
színes légvárainkat
a semmi lakta?*

*A létidegen valóságdimenziók helyett
csetlenék-botlanék veled
még egy darabig
emberszagu mesékben, mítoszokban.*

Istenhez

*Vigyázz, meg ne bomoljon elménk,
hisz a játék véresen komoly
meggondolatlan szavainkból
pusztíts ki minden fondorlatot.*

*Hagyd meg tiszta lapjainkat,
ereinkben a pozitív töltetet,
hogy neved örökké áldassék*

Portré

*Sziürkés-kék szemében
hamiskás mosoly,
szavaiban a szokásos elegy:
rengeteg bors, kevés cukor.*

*Szerencsére megférnek
bennem az ellentétek;
örök dilemmaködben
rejtező utazóm.*

szivárványozd a fakuló eget.

Törésvonalak

*Gondolataimban olvas,
a lelkemhez dörgölődés
erősen gyengítene, - tudja jól.
Szemrebbenés nélkül tűri
szörnyű szögeken fekvésem
a szavak mögött megbújó.*

* * *

*Gyakran betéved álmaimba
gyomromba szinte lyukat beszél,
a törésvonalak mentén
szivárgó vért ő veszi komolyan,
értelmes magyarázat nincs rá
a szálak sűrűjén átlát,ám
nevével mindenkor egybeforr
a jobbító szándék..*

* * *

*Kannibál mondatok
félhomályból isznak
barátom, a függőség
legrosszabb a drogban.*

* * *

*Figyelmeztető mondata
keservesen jajdul,
történetmorzsák elfogyóban
lassan éhen hal a mítosz.*

* * *

*Izzik egyre a csöndembe
alattomban belopott parázs
fényénél felébred, s körüldong
cirádás sárgán-feketén
a bolondos rózsakereső darázs
sovány időkről papol, jól
érezhetően mállik
fullánkös nyelvéről a mérgező mákony
semmiképp sem használja fegyverét:
elpusztul, ha szúr.*

* * *

*Egyre izzik a csöndemben felejtett parázs
hosszú vers hangzik – csípős
huzavonás ömlenyben
a végtelen lubickolás,
kitarthat akár halálíg is:
közben mintha kőmorzsoló
ropogtatná csontjaim
nagyon fáj, ám nem maradhat el
az eufórikus pillanat,*

*legfinomabb falatnak
tálcára tett szíve ígérkezik.*

*Virágok ezréből
szövi szemfedőmet,
közben trilláz, túlszárnyal hangja
tucatnyi madarat,
nyálas játékidőben
a csigalassú létnek lőttek –
így szól a búcsú,
majd az élet vize helyett
a halál vizébe ejti
mosolytalan arcomat.*

